

Sygn. akt III Ca 1795/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Anna Hajda

Protokolant Renata Krzysteczko

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko B. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 24 czerwca 2014 r., sygn. akt II C 1863/13

oddala apelację.

SSO Anna Hajda

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. domagał się zasądzenia od pozwanego B. P. na swoją rzecz kwoty 1.537,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lutego 2013 r. oraz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 19 marca 2012 r. z pozwanym umowę o świadczenie usług windykacyjnych nr (...). Wyjaśnił, że ramach tej umowy pozwany zlecił mu przeprowadzenie czynności windykacyjnych wobec swojego dłużnika N. S.. Podał, że ustalono wynagrodzenie promocyjne w wysokości 25% wyegzekwowanej należności. Stwierdził, że w ramach umowy wykonał szereg czynności windykacyjnych na rzecz pozwanego i nawiązał kontakt telefoniczny oraz osobisty z dłużnikiem. Nadto, że w dniu 1 lutego 2013 r. pozwany otrzymał od organu egzekucyjnego 5.000 złotych, co na podstawie § 1 ust. 5 umowy uznaje się za wyegzekwowania należności wskutek działań powoda. Na tej podstawie wyliczył przysługujące mu wynagrodzenia prowizyjne na kwotę 1.250 zł netto z terminem płatności na dzień 12 lutego 2013 r. Mimo wezwania pozwany należności nie uregulował. Umowa została wypowiedziana przez pozwanego pismem z dnia 14 lutego 2013 r. Nadmienił, że pozwany w przesłanej do powoda korespondencji zobowiązania nie kwestionował.

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 17 maja 2013 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Gliwicach zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu.

Przedmiotowy nakaz zapłaty pozwany zaskarżył w całości wnosząc sprzeciw. Zarzucił brak podstaw prawnych do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty. Wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Wyrokiem z dnia 24 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach w całości oddalił powództwo.

Podstawa tej treści rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy.

W dniu 19 marca 2012 r. strony postępowania zawarły umowę numer (...) o świadczenie usług windykacyjnych. Na podstawie tej umowy pozwany zlecił powodowi świadczenie na jego rzecz usług mających na celu wyegzekwowanie wierzytelności pieniężnych pozwanego w ramach windykacji polubownej i windykacji sądowej oraz egzekucyjnej. Zakres usług określał załącznik numer 1 do umowy. Przedmiotem umowy było wyegzekwowanie od N. S. zamieszkałego w R. przy ul. (...) kwoty 116.192,36 zł zasądzonej nakazem zapłaty w sprawie o sygn. akt I Nc 142/07. Strony postępowania za wykonane usługi ustaliły wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 25% wyegzekwowanego świadczenia. Umowa została zawarta na czas nieokreślony.

Pismem z dnia 14 lutego 2013 r. pozwany wypowiedział umowę.

Za świadczone usługi powód wystawił pozwanemu fakturę numer (...) z dnia 5 lutego 2013 r. z terminem płatności na dzień 12 lutego 2013 r. na kwotę 1.537,50 zł brutto.

Należność wynikająca z faktury nie została przez pozwanego uregulowana.

Na podstawie tytułu wykonawczego będącego przedmiotem umowy o świadczenie usług windykacyjnych postępowanie egzekucyjne prowadzi M. R. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Rybniku pod sygn. akt Km 3449/09. Postępowanie egzekucyjne prowadzone jest na wniosek pozwanego złożony w dniu 12 października 2009 r. i w jego ramach dłużnik wpłaca pozwanemu kwoty średnio od 100 zł do 600 zł- sporadycznie wyższe. W trakcie egzekucji dłużnik nie wpłacił pozwanemu jednorazowo kwoty 5.000 zł.

W trakcie obowiązywania umowy wysokość wpłacanych przez dłużnika na rzecz pozwanego kwot nie wzrosła.

W tak ustalonym stanie faktycznym zważył Sąd Rejonowy, że powodowi należy się na podstawie umowy z dnia 19 marca 2012 r. wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 25% wyegzekwowanego świadczenia. Wyegzekwowanie zaś świadczenie musi być efektem jego działania. Tymczasem powód nie wykazał by podjął jakiegokolwiek działania wobec dłużnika pozwanego, w tym skutkujące realizacją przez niego zobowiązania w zakresie większym niż dotychczas uzyskany w drodze prowadzonego postępowania egzekucyjnego.

Wprawdzie strony umowy zastrzegły, że wyegzekwowanie świadczenia w drodze egzekucji również uprawnia powoda do pobrania wynagrodzenia prowizyjnego, ale nie sposób przyjąć, że wolą stron, a zwłaszcza pozwanego, było płacenie prowizji w sytuacji, gdy wyegzekwowanie świadczenia nastąpiło wyłącznie na skutek aktywności komornika (art. 65 k.c.). Na fakt ten wskazał pozwany w złożonych zeznaniach. Zawierając umowę z powodem pozwany liczył na zwiększenie skuteczności egzekucji lub uregulowanie zobowiązania przez dłużnika. Efekt taki nie tylko nie został osiągnięty w czasie trwania umowy, ale też powód nie wykazał by w ogóle jakiegokolwiek działania podjął w tej materii.

Za gołosłowne uznać należy twierdzenia powoda, że pozwany w kierowanych do niego pismach nie kwestionował obowiązku zapłaty wynagrodzenia.

Nadto wskazać należy, że powód nie monitorował postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko dłużnikowi pozwanego skoro fakturę wystawił nie w związku z wyegzekwowaniem poszczególnych kwot w trakcie obowiązywania umowy, lecz uczynił to dopiero tuż przed rozwiązaniem umowy przez pozwanego, który był niezadowolony ze świadczenia przez powoda usług.

Mając na uwadze wskazane okoliczności Sąd Rejonowy powództwo oddalił jako niewykazane.

Z wyżej wskazanym orzeczeniem nie zgodziła się strona pozwana wywodząc apelację i zaskarżając wyrok w całości. Skarżąca zarzuciła: - naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 328 § 2 kpc mające wpływ na wynik sprawy poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, polegającej na przyjęciu przez Sąd I instancji, że wolą stron podczas zawierania umowy, a zwłaszcza pozwanego nie było płacenie prowizji w sytuacji gdy wyegzekwowanie świadczenia nastąpiło wyłącznie wskutek aktywności komornika; - naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 353¹ kc poprzez rażąco błędne dokonanie wykładni przepisu w konsekwencji dokonanie nieuzasadnionego zawężenia zakresu przysługującego powodowi wynagrodzenia z tytułu wykonania usług windykacyjnych na rzecz pozwanego. W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący domagał się zmiany zaskarżonego orzeczenia i uwzględnienia powództwa w całości, ewentualnie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Nadto skarżący domagał się zasądzenia na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie mogła odnieść spodziewanego skutku wobec trafności zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił w sprawie stan faktyczny, z tak ustalonego stanu faktycznego wyprowadził trafne wnioski, prawidłowo także zastosował przepisy prawa. Nie sposób podzielić stanowiska skarżącego w przedmiocie naruszenia dyspozycji art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 328 § 2 kpc. Podkreślenia wymaga, że Sąd II instancji tylko wyjątkowo może poczynić ustalenia odmienne od tych dokonanych przez Sąd Rejonowy, a to w tych sytuacjach gdy ustalenia Sądu I instancji dokonane zostały z naruszeniem zasad doświadczenia życiowego lub logiki. W rozpoznawanej sprawie okoliczności takie nie zachodzą, wręcz przeciwnie, Sąd Rejonowy – w oparciu o dowody zaoferowane przez strony – trafnie dokonał ich oceny, a wynik postępowania dowodowego jest konsekwencją należytej ich analizy także przy uwzględnieniu kryteriów wynikających z zasad logiki i doświadczenia życiowego. Słusznie wskazano w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia, iż postępowanie dowodowe nie wykazało jakiegokolwiek aktywności po stronie powoda mającej na celu realizację postanowień łączącej strony umowy. Wnioskowi takiemu przeczą zarówno zapisy zawarte w karcie rozliczeniowej akt postępowania egzekucyjnego, jak i zeznania pozwanego. Powód nie przedstawił dowodów na potwierdzenie tezy co do przedsięwziętych działań zmierzających do wyegzekwowania należności od dłużnika pozwanego.

Trafnie przywołuje w apelacji skarżący dyspozycję art. 353¹kc wskazując na prawo stron do ułożenia stosunku prawnego według swojego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Jednakże – w ocenie Sądu Okręgowego – zaskarżone orzeczenie nie narusza dyspozycji przywołanego przepisu. Z pewnością nie można podzielić argumentacji skarżącego, iż wolą pozwanego było zawarcie umowy, mocą której zobowiązały się do zapłaty na rzecz powoda wynagrodzenia bez względu na to czy zleceniobiorca podjął jakiegokolwiek działania w ramach umowy czy też nie. Przyjęcie właśnie takiego założenia byłoby całkowicie sprzeczne z wnioskami wynikającymi z zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Z pewnością powód nabyłby prawo do wynagrodzenia z łączącej strony umowy w sytuacji wykazania zakresu podjętych w ramach tej umowy działań, natomiast wyniki postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie nie pozwalają na ustalenie, że powód prawo do takiego wynagrodzenia nabył.

Reasumując powyższe, apelacja powoda jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlegała oddaleniu, stosownie do dyspozycji art. 385 kpc.

SSO Anna Hajda